

A megszakadt sikersorozat folytatása?

A fátyol, a tiszta lap és a prolongált igazgató — Jön-megy a levél, de mi lesz a határidővel? — A kitelepülő gyár gondjai

Nem irigylem Varga László elmúlt két hónapját, sőt az előző hetek töprengésekkel teli nappalait, éjszakáit sem. Nem volt könnyű a döntés, hogy elfogadja-e az új megbízatást és felcserélje a Fém-munkás Vállalat vezérigazgató-helyettesi tisztjét a Fütőber Épületgépészeti Termékeket Gyártó Vállalat igazgatói munkakörével.

Nem új

— Borítsunk fátylat a mültra és kezdünk tiszta lappal! — e szavakkal mutatkozott be az új igazgató közvetlen munkatársainak. Am a fogalmazás nem egészen pontos: Varga László nem új, hanem október elseje óta újra igazgatója a Fütőbernek, nem kellett tehát bemutatkoznia. Az egykori lakatos 27 esztendőskorában, 1953-ban nevezték ki a vállalat főmérnökévé, majd tíz év múlva — amikor gépészmérnöki diplomája mellé a gazdasági mérnöki oklevelet is megszerzte — a vállalat élére állították. 1966-ig igazgatta a Fütőbert; az idő alatt megszakítás nélkül kilencszer nyertek élüzem címet és egymás után négyszer kapták meg a Minisztertanács és a SZOT vörös vándorzászlaját.

A sikersorozat 1967-ben szakadt meg. S hogy mi történt azóta, arra az igazgató kívánságának megfelelően — éppen a mielőbbi felemelkedés érdekében — ugyancsak borítsunk fátylat. Am a mai állapotokat, a következményeket mégsem hallgathatjuk el: a harmadik ötéves terv végéig a vállalat nem éri el azt, amit vártak tőle; nem fejlődött úgy, ahogy az építőipar fejlődése megkívánta volna. Pénzügyi nehézségeik vannak: forgóalaphiány keletkezett és az ebből adódó büntetőkamatok a nyereség javát elvitették.

Az elmúlt napokban segítséget kaptak az ÉVM-től; a minisztérium közreműködött, hogy a vállalat anyagilag lábra álljon. Ma egyik legnagyobb gondjuk, hogy a lehetőségekhez képest csökkentsék a határidő-lemaradásokat — ám az idei adósság egy részét csak jövőre törleszthetik.

Új Nagybatonyba

Varga László hangsúlyozza: a megtorpanásnak, majd a hanyatlásnak nemcsak személyi okai voltak. Beszélgetés közben rövid gyárlátogatásra invitál. Szűk udvaron megyünk keresztül, majd alacsony-sötét üzemcsarnokba, a forgácsoló műhelybe lépünk — amely egykor löstálló volt! S mindez Kőbánya központjában, alig néhány lépésnyire a Zalka Máté tértől, a kerület üzletutcájától.

— Öt budapesti telepünk van és mind ilyen — panasolja. — Jó ideje szeretnék volna fejleszteni az üzemeket, de városrendezési okok miatt mind az öt telepet fel kell számolni. A vidékre település végső időpontját csak most tudjuk megadni: 1973-ban Nagybatonyba költözünk, a fővárosban pedig — Zugló ipari övezetében — háromszáz személyes szerviz-állomást létesítünk. Zuglóban kap helyet a vállalati központ és a fejlesztési részleg is, Nagybatonyban pedig 1100-an dolgoznak majd. A negyedik ötéves tervben tovább fejlesztjük a jelenlegi legkorszerűbb, tíz éve épült csongrádi gyárrészlegünket is... Legalábbis reméljük, hogy minden így lesz...

Ez a „legalábbis reméljük” nem túl meggyőző.

A műhelyből visszamegyünk az ugyan-csak bontásra ítélt, földszintes irodába, ahol Varga László átadja Szacsy Jánosnak, az Építőipari Beruházási Vállalat igazgatójának október 28-án érkezett levelét. Előljáróban még megemlíti: a nagybatonyi beruházás 391 millió forintba kerül, ebből 308 milliót önerőből biztosítanak. (Ez azt is jelenti, hogy a vállalat fejlesztési alapja 1984-ig leköttött!) A beruházó a már említett ÉPBER, tervező az Általános Gépipari Tervező Intézet, kivitelező pedig a Nógrád megyei Állami Építőipari Vállalat. Az építkezés az idén megkezdődött.

A levéldosszié

Most pedig következzenek néhány idézet Szacsy János igazgató leveléből:

„A beruházás nem fejezhető be az engedélyokmányban előírt 1973 áprilisában... a beruházás megvalósítása 1—2 évvel eltolódik. Kérjük ennek tudomásulvételét!” A levél a továbbiakban még „a beruházás azonnali leállítását” és „a beruházás céljainak újrafogalmazását” javasolja.

Hosszadalmas lenne az ÉPBER indokainak felsorolása, ám a javaslata (közlése?) a Fütőber számára elfogadhatatlan.

— November negyedikén itt, az irodámban próbáltuk egyeztetni az álláspontokat. Elmondtam és a jövőben sem mondhatok mást: 1973 végén a nagybatonyi gyárnak termelnie kell! 1974 márciusában már meg kell kezdenünk a hitel törlesztését. A főváros huszonöt, a Nógrád megyei Tanács pedig ötvenmillióval járult hozzá az áttelepüléshez; a

velük kötött szerződés is kötelez bennünket. Kőbányán új városközpont épül — költöznünk kell! A negyedik ötéves tervben a mostaninál mintegy hatvanöt százalékkal több épületgépészeti terméket: lég- és hőtechnikai, klíma- és komfort berendezést kell adnunk. A mostani 380 millió forintos éves termeléssel szemben 1975-ben már 600 millió termelést várnak tőlünk...

A Fütőber védelmében-érdekében írt levelet november közepén Kovács József, az ÉVM iparfejlesztési fősztályának vezetője is: „...az érdekelt vállalatok között felmerült nézeteltérések mellőzésével most már mindenki azon legyen és vegye tudomásul, hogy a beruházás a GB-határozatnak megfelelően csak az abban rögzített határidőre és a megjelölt összegben valósítható meg!”

A vita még tart és aligha ér véget márról holnapra. Az új igazgató valóban a problémák kellős közepébe csöppent. Egyidejűleg kell talpra állítani a vállalatot, építkezni, az építkezés idején biztosítani a folyamatos termelést, majd ugyancsak zökkenőmentesen végrehajtani az áttelepülést.

— A negyedik ötéves tervben csaknem valamennyi termékünk iránt egyformán nő a kereslet. Többé-kevésbé marad a maival azonos termékstruktúránk, de a többtermelés érdekében profiltisztítást hajtunk végre, néhány korszerűtlen gyártmányunk búcsút mondunk. Külföldi cégekkel tárgyalunk licenckvételéről, és számítunk saját fejlesztési apparátusunkra is. Az elmúlt két hónap tapasztalatai alapján elmondhatom; a vállalatnál mindenki úgy dolgozik, hogy a Fütőber ismét a korábbi, eredményes évekre emlékeztetve működhesen...

Földes Tamás